

Sygn. akt **V Ca 412/17**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 października 2017 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Beata Gutkowska
Sędziowie:	SSO Zbigniew Podedworny SSR Dorota Walczyk (spr.)
Protokolant:	st. sekr. sąd. Aneta Obcowska

po rozpoznaniu w dniu 19 października 2017 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. K.**

przeciwko **Towarzystwu (...) w W.**

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa w Warszawie

z dnia 4 listopada 2016 r., sygn. akt II C 1965/14

1. oddala apelację;
2. zasądza od Towarzystwa (...) w W. na rzecz M. K. kwotę 900 (dziewięćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

Sygn. akt V Ca 412/17

UZASDNIENIE

Powódka M. K., pozwem wniesionym dnia 22 sierpnia 2014 r., domagała się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) z siedzibą w W. na jej rzecz kwoty 28.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 1.837,57 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty tytułem odszkodowania oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwany Towarzystwo (...) z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 4 listopada 2016 r. Sąd Rejonowy: I. zasądził od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 8.000 zł (osiem tysięcy złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia, II. zasądził od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz M. K. kwotę 1.020,41 zł (tysiąc dwadzieścia i 41/100 złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty tytułem odszkodowania, III. w pozostałym zakresie oddalił powództwo, IV. zasądził od M. K. na rzecz Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz kwotę 1691,90 zł (tysiąc sześćset dziewięćdziesiąt jeden i 90/100 złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, V. nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa kwotę 465,25 zł (czteryście sześćdziesiąt pięć i 25/100 złotych) tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 447,60 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka została zwolniona; VI. nie obciążył M. K. obowiązkiem poniesienia nieuiszczonych kosztów i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Sąd ustalił w sprawie stan faktyczny: W dniu 1 czerwca 2011 r. o godz. 14.35 w miejscowości D. miało miejsce zdarzenie drogowe, którego sprawcą był kierowca samochodu osobowego marki (...) o nr rej (...), który to zjechał na przeciwny pas i czołowo zderzył się z prawidłowo jadącym autem marki (...) o nr rej. (...). W samochodzie osobowym marki (...), biorącym udział w kolizji, znajdowała się M. K., która była pasażerem tego auta. Na skutek zderzenia aut, w samochodzie osobowym marki (...) została uruchomiona poduszka powietrza od strony pasażera, która uderzyła w M. K., powodując skaleczenia skóry i gałek ocznych. Pojazd sprawcy wypadku posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC na podstawie umowy zawartej z Towarzystwem (...) w W., zgodnie z polisą OC nr (...). Bezpośrednio po zdarzeniu z dnia 1 czerwca 2011 r. M. K. przytomna została przetransportowana karateką pogotowia do Szpitala (...) na Szpitalny Oddział Ratunkowy w N., uskarżając się na bóle oka prawego, bóle brzucha i bóle głowy. Po przeprowadzonych badaniach, została skierowana na konsultacje do lekarza okulisty z rozpoznaniem: stanu po stłuczeniu głowy, bólami głowy, urazu spojówki i abrazji rogówki bez wzmianki o ciele obcym do Szpitala (...) na Szpitalny Oddział Ratunkowy w G., gdzie udała się z rodziną jeszcze tego samego dnia. W Szpitalu (...) na Szpitalny Oddział Ratunkowy w G. udzielono jej pomocy okulistycznej w ramach dyżuru (...). Rozpoznano u niej powierzchowne rany skóry powiek, erozję rogówki pofałdowanie błony D., wstrząśnienie siatkówki po urazie oka prawego. W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono, iż doznany uraz oka prawego nie wymaga hospitalizacji, dlatego też po założeniu opatrunku na prawe oko M. K. była leczona w trybie ambulatoryjnym, gdzie zalecono stosowanie Rp Floxal 4x dziennie do oka prawego. Leczenie zostało zakończone w dniu 25 sierpnia 2011 r. W trakcie leczenia doznanych urazów M. K. nie wymagała pomocy osób trzecich, jednakże korzystała z takiej pomocy. Jej stan zdrowia pozwalał na normalne funkcjonowanie bez pomocy osób trzecich, pomimo bólu o znacznym nasileniu w oku prawym i obniżeniu ostrości wzroku tego oka. M. K. po wypadku korzysta z pomocy psychologa i psychiatry, z powodu nasilającego się lęku, drażliwości, zaburzeń snu, obniżonego nastroju, jednakże wizyty te są podyktowane jej cechami osobowości, które można uznać za cechy osobowości nieprawidłowej historionicznej i hipochondrycznej. Zasadą jest, że osoby z tego typu zaburzeniami korzystają z porad psychiatrycznych, leczenie jest nieskuteczne i zwykle trwa całe życie. Nie stwierdzono, aby w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2011 r. wystąpiły u M. K. trwałe czy też długotrwałe uszczerbek na zdrowiu psychicznym; kolizja drogowa nie miała wpływu na powstanie dolegliwości na tle psychicznym. W okresie trzech miesięcy od daty wypadku powódka doświadczyła bólu o znacznym nasileniu w oku prawym, obniżenia ostrości wzroku tego oka i stresu spowodowanego niepewnością co do widzenia na przyszłość. Obecnie nie stwierdza się żadnych następstw doznanego urazu oka prawego w zakresie siatkówki i nerwu wzrokowego. Jednakże nie można jednoznacznie wykluczyć późnych powikłań doznanego urazu w przyszłości. Po wypadku i obecnie M. K. uskarża się na nawracające uszkodzenie nabłonka rogówki oka prawego z towarzyszącym niewielkim nasileniem bólu. Schorzenie to wymaga leczenia oraz stosowania preparatów nawilżających powierzchnię oka. Doznane uszkodzenia oka prawego miały istotny wpływ na życie osobiste i społeczne w okresie 6 miesięcy od daty wypadku. W związku z wypadkiem z dnia 1 czerwca 2011 r. M. K. zmuszona była do korzystania z odpłatnych wizyt lekarskich. Poniosła także koszty zakupu niezbędnych lekarstw. Łączne koszty, jakie z tego tytułu poniósł zamknęły się kwotą 1.020,41 zł, na co składały się koszty wizyt i konsultacji doktorskich, koszty opatrunków i lekarstw. M. K. w chwili wypadku miała 30 lat i była aktywna zawodowo, razem z mężem mieszkała u rodziców. Po wypadku drogowym przebywała na zwolnieniu lekarskim przez okres ok. 3 miesięcy, a po tym czasie powróciła do pracy. W krótkim okresie od kolizji drogowej

zaszła w ciążę i urodziła syna. Obecnie nie pracuje zawodowo, zajmując się wychowaniem syna, który ze względu na stan zdrowia wymaga jej opieki; dziecko ma orzeczony stopień niepełnosprawności ze względu na astmę. W dniu 31 października 2011 roku M. K. złożyła do pozwanego zgłoszenie roszczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia komunikacyjnego OC sprawcy zdarzenia, którym domagał się, w związku ze szkodą powstałą w dniu 1 czerwca 2011 roku. W dniu 22 grudnia 2011 roku (data pisma), w toku postępowania likwidacyjnego pozwany przyznał i wypłacił na rzecz M. K. kwotę 12.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, wskazując że jest to rekompensata związana z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia. M. K. kwestionując wysokość przyznanej i wypłaconej kwoty zadośćuczynienia wystosowała do pozwanego pismo z dnia 21 marca 2014 r. W odpowiedzi Towarzystwo (...) pismem z dnia 2 kwietnia 2014 r. poinformowało, że stoi na stanowisku, że przyznana kwota zadośćuczynienia w wysokości 12.000 zł jest adekwatna i w pełni realizuje funkcje przewidziane w art. 455 § 1 k.c.

Mając na względzie powyższe ustalenia Sąd wskazał, że Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części. Sąd powołał art. 822 k.c., z art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.). Następnie powołał art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. i wskazał, że zobowiązanym do naprawienia szkody, w tym zapłaty zadośćuczynienia i odszkodowania, jest ubezpieczyciel, który objął zawartą umową ubezpieczenia odpowiedzialność sprawcy wypadku, a powódka ma legitymację do wystąpienia bezpośrednio przeciwko ubezpieczycielowi. Roszczenie powódki znajdowało jak wskazał Sąd podstawę w przepisach art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. Odnosząc się do żądania przyznania zadośćuczynienia w wysokości 28.000 zł, jakiego dochodziła powódka, Sąd uznał w okolicznościach niniejszej sprawy i przy uwzględnieniu dotychczas wypłaconej kwoty 12.000 zł, za uzasadnione co do zasady, jednakże w ocenie Sądu zbyt wygórowane, nieznajdujące usprawiedliwienia w rozmiarze doznanego przez powódkę urazu, prowadzące do wzbogacenia powódki.

Ustalając wysokość zadośćuczynienia i zasądzając kwotę 8 000 zł Sąd miał na uwadze kompensacyjny charakter takiego świadczenia. Zadośćuczynienie jak wskazał Sąd stanowi formę rekompensaty pieniężnej z tytułu doznanych krzywd, zaś jego celem jest przede wszystkim złagodzenie doznanych i odczuwanych przez powódkę cierpień. Z tego też względu powinno ono stanowić ekonomicznie odczuwalną wartość. Przy ustalaniu „odpowiedniej” w tym wypadku sumy zadośćuczynienia Sąd wziął pod uwagę zarówno wiek powódki, rodzaj naruszonego dobra, rozmiar doznanych cierpień, ich intensywność i trwałość, a także rokowania na przyszłość (por. wyrok SN z dnia 20 kwietnia 2006 r., IV CSK 99/05 niepubl.). Sąd wskazał, że kierował się przede wszystkim rozmiarem cierpień fizycznych i psychicznych powódki, czasem ich trwania, a także ich trwałością, poniesionym uszczerbkiem na zdrowiu oraz rokowaniami na przyszłość. Sąd zauważył, że powódka w wyniku zdarzenia drogowego nie doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu. Jej leczenie, prowadzone przez lekarza okulistę zostało zakończone w 25 sierpnia 2011 r. tj po nie całych trzech miesiącach od wypadku. Jednakże Sąd przyznając kwotę 8 000 zł tytułem zadośćuczynienia miał na uwadze okoliczność, iż pozostało nawracające uszkodzenie nabłonka rogówki oka prawego z towarzyszącym niewielkie nasilenie bólu, które wymaga leczenia oraz fakt, iż nie można wykluczyć późnych powikłań doznanego urazu w przyszłości. Sąd podkreślił jednak, że nawracające uszkodzenie nabłonka rogówki oka prawego z towarzyszącym niewielkie nasilenie bólu jest jedynym następstwem zdarzenia, stanowiącego podstawę roszczenia w niniejszej sprawie.

Sąd wskazał, że nie neguje twierdzeń powódki, iż w wyniku doznanych w dniu 1 czerwca 2011 r. urazów wystąpiły dolegliwości bólowe, nasilające się lęki, drażliwość, zaburzenia snu, obniżony nastrój oraz potrzeby leczenia psychiatrycznego. Brak jednak w ocenie Sądu dowodów, że to kolizja drogowa z dnia 1 czerwca 2011 r. miała wpływ na powstanie dolegliwości na tle psychicznym.

Sąd zgodnie z żądaniem pozwu zasądził odsetki ustawowe od kwoty 8.000 zł od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 20 sierpnia 2014 r.

Rozważając zasadność roszczeń dotyczących zwrotu kosztów leczenia oraz kosztów opieki Sąd miał na uwadze treść art. 444 § 1 k.c. Sąd zgodnie z opinią biegłego z zakresu pielęgniarstwa uznał, że M. K. nie wymagała pomocy osób trzecich, jednakże korzystała z takiej pomocy. Jej stan zdrowia pozwalał na normalne funkcjonowanie bez pomocy osób trzecich, pomimo bólu o znacznym nasileniu w oku prawym i obniżeniu ostrości wzroku tego oka. Brak było

więc w ocenie Sądu podstaw do uznania zasadności roszczenia z tytułu kosztów opieki. Uwzględnić natomiast należało roszczenie z tytułu kosztów leczenia wykazane załączonymi do pozwu dowodami albowiem jak wskazał Sąd M. K. zmuszona była do korzystania z odpłatnych wizyt lekarskich. Poniosła także koszty zakupu niezbędnych lekarstw. Z tego względu za uzasadnione Sąd uznał roszczenie w kwocie 1.020,41 zł, na co składały się koszty wizyt i konsultacji doktorskich, koszty opatrunków i lekarstw.

Roszczenie w zakresie odsetek za opóźnienie objęło okres od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 20 sierpnia 2014 r w pozostałym zakresie jako nieudowodnione powództwo w przedmiocie zasądzenia odszkodowania Sąd oddalił.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 100 k.p.c. i w pkt IV wyroku zasądził od M. K. na rzecz Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz kwotę 1691,90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. Mając na uwadze okoliczność, że postanowieniem z dnia 30 września 2014 r. powódka została zwolniona od ponoszenia kosztów sądowych w całości, Sąd w pkt V wyroku nakazał pobrać od Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa- Kasy Sądu Rejonowego dla Warszawy Mokotowa kwotę 465,25 zł tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa oraz kwotę 447,60 zł tytułem nieuiszczonej opłaty od pozwu od uiszczenia której powódka została zwolniona.

Sąd na podstawie art. 102 k.p.c., nie obciążył M. K. obowiązkiem poniesienia nieuiszczonych kosztów i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od wyroku złożył pozwany zaskarżając wyrok w zakresie punkt I. wyroku w całości, to jest co do kwoty 8.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty oraz w zakresie punkt IV. i V. wyroku w całości, zarzucając przedmiotowemu wyrokowi naruszenia prawa procesowego w postaci:

art. 233 par. 1 k.p.c. polegające na:

- wadliwej ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie ustalenia rozmiaru krzywdy powódki wywołanej zdarzeniem z dnia 1 czerwca 2011 r. w szczególności zaś opinii biegłych wydanych w sprawie, z których to opinii wynika wprost, iż powódka w wyniku zdarzenia z dnia 1 czerwca 2011 r. nie doznała ani trwałego ani długotrwałego uszczerbku na zdrowiu; wadliwej ocenie wniosków wynikających z opinii biegłego psychiatry, który wskazał iż powódka ma cechy osobowościowe wskazujące na hipochondrię i celowe wykorzystanie zdarzenia z dnia 2 czerwca 2011 r. dla celów uzyskania korzyści majątkowych;

Naruszenie prawa materialnego w postaci art. 445 par. 1 k.c. polegające na zasądzeniu na rzecz powódki zadośćuczynienia w wysokości niewspółmiernej do rozmiaru krzywdy powódki, a tym samym nieodpowiedniego i rażąco wygórowanego;

Pozwany wniósł o zmianę punktu I. wyroku z dnia 4 listopada 2016 r. poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 8.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty; zmianę punktu IV. oraz punktu V. wyroku poprzez stosunkowe rozdzielenie kosztów postępowania za I instancję zgodnie z zasadą wyrażoną w art. 100 k.p.c. sprostowanie wyroku z dnia 4 listopada 2016 r. w punkcie I., II., IV, V. poprzez prawidłowe określenie formy organizacyjnej pozwanego, to jest poprzez usunięcie oznaczeń Spółka Akcyjna, wskazując, iż pozwany prowadzi działalność gospodarczą w formie Towarzystwa (...) (vide załączony do odpowiedzi na pozew odpis KRS); zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej według norm przepisanych.

Powódka w odpowiedzi na apelację wniosła o jej oddalenie i zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie, a podniesione w niej zarzuty uznać należy za chybione. Sąd Okręgowy podziela i dokonane w sprawie przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne i zaprezentowaną ich ocenę prawną i przyjmuje

je za własne. W ocenie Sądu Okręgowego Sąd I Instancji nie naruszył przepisów procesowych i w sposób prawidłowy zastosował w niniejszej sprawie przepisy materialne.

Wskazać należy, że przewidziane w art. 445 k.c. zadośćuczynienie stanowi materialną rekompensatę za doznaną krzywdę obejmującą zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne pokrzywdzonego, zarówno te, których już doznał, jak i te, które zapewne w związku z doznany uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia wystąpią u niego w przyszłości (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 lipca 2012 r., sygn. akt V CSK 332/11, LEX nr 1228612). Krzywda jest zawsze wielkością niewymierną, a sądy przy orzekaniu o roszczeniach z tego tytułu winny opierać się na swobodnym sędziowskim uznaniu, opartym jednak na sprawdzalnych kryteriach i wyrażonym po wszechstronnym rozważeniu wszelkich istotnych okoliczności sprawy, a w szczególności skutków deliktu, ich trwałości oraz odczucia szkody przez pokrzywdzonego. Przy ocenie słuszności zadośćuczynienia sąd powinien więc przede wszystkim brać pod uwagę nasilenie cierpień, długotrwałość choroby, rozmiar kalectwa, trwałość następstw zdarzenia oraz konsekwencje uszczerbku na zdrowiu w dziedzinie życia osobistego i społecznego (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 18 września 1970 r., II PR 257/70, OSNCP 1971/6, poz. 103, z dnia 15 lipca 1977 r., IV CR 266/77, Monitor Prawniczy - Zestawienie Tez 2001/8, str. 469 oraz z dnia 23 kwietnia 1969 r., I PR 23/69 – niepubl.). Ponadto w orzecznictwie Sądu Najwyższego ukształtował się także pogląd, wedle którego korygowanie przez sąd II instancji wysokości zasądzonego przez sąd meriti zadośćuczynienia za doznaną krzywdę w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia jest uzasadnione tylko wówczas, gdy odszkodowanie tego rodzaju, przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności sprawy, jest niewspółmierne nieodpowiednie, jako rażąco wygórowane lub rażąco niskie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lutego 1971 r., sygn. II PR 18/71, LEX nr 6884; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2000 r., sygn. akt II CKN 651/98, LEX nr 51063).

W ocenie Sądu Okręgowego mając na uwadze powyższe wszystkie roszczenia powódki zostaną w stosownej mierze zaspokojone przez pozwaną na skutek wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, a zatem nieuzasadnionym byłoby dokonywanie jakichkolwiek zmian w treści zaskarżonego wyroku. Przyznane przez Sąd Rejonowy zadośćuczynienie jest bowiem adekwatne do rozmiarów krzywdy wykazanych przez powódkę w niniejszym postępowaniu i mieści się w dyskrejonalnym uznaniu sądu. Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na ocenę doznanej przez powódkę krzywdy, wziął pod uwagę wiek powódki, sposób życia i aktywność przed wypadkiem, wpływ wypadku na pracę zawodową, kondycję psychiczną, czas trwania leczenia, miał też na uwadze brak wystąpienia u niej skutków wypadku o charakterze długotrwałym i trwałym, Sąd uwzględnił również rokowania na przyszłość (co skutkowało przecież oddaleniem powództwa w znacznej części). Wszystkie okoliczności mające znaczenie dla oceny krzywdy doprowadziły Sąd do oceny, że właściwym zadośćuczynieniem będzie kwota łącznie z przyznaną w toku postępowania likwidacyjnego - 20 000 złotych. Sąd uznał, że mając na uwadze sytuację materialną powódki będzie to kwota odpowiednia i odczuwalna, która pozwoli zrekompensować doznaną krzywdę zgodnie z celem zadośćuczynienia, a jednocześnie nie będzie źródłem wzbogacenia. W ocenie Sądu Okręgowego nie jest to kwota rażąco wygórowana, nie ma więc podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie nosi cech dowolności i jest wszechstronna, przedstawienie zaś własnej oceny dowodów przez apelującego nie może być wystarczające do uznania zasadności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. Pozwana nie wykazała aby ocena dokonana przez Sąd była nielogiczna czy też niezgodna z zasadami doświadczenia życiowego. Mając na uwadze powyższe brak jest podstaw do stawiania Sądowi Rejonowemu zarzutu naruszenia art. 445 § 1 k.c. Przepisy te stanowiące podstawę roszczenia powódki zostały przez Sąd zastosowane prawidłowo.

Z uwagi zaś na powyższe również rozstrzygnięcie w zakresie kosztów postępowania uznać należało za prawidłowe jest ono bowiem wynikiem postępowania.

Mając na uwadze powyższe wobec bezzasadności apelacji podlegała ona oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania odwoławczego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z § 2 pkt 4 i § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r.